

OSTROWSKI STANISŁAW (1893-1976)

Urodził się 21 marca 1893 roku w Gostyniu jako syn Kacpra (1863-1930) i Franciszki z domu Bolewickiej (1853-1922). Uczęszczał do Szkoły Powszechnej w Gostyniu. W latach 1904-1905 uczestniczył w strajku szkolnym. Brał udział w oswoobodzeniu Jutrosina w dniu 7 stycznia 1919 roku. W pierwszych dniach powstania wielkopolskiego otrzymał wraz z Edwardem Kubińskim zadanie nadzorowania kasy komunalnej (miejskiej). Ponadto nadzorował Miejską Kasę Oszczędnościową. Wszedł w skład kompanii jutrosińskiej, dowodzonej przez Marcelego Szymanowskiego, brał udział w potyczkach w Nad Stawem, Żydowskim Brodzie, Zaborowie i Zmysłowie.

W okresie powstania wielkopolskiego pełnił służby patrolowe na odcinku kompanii jutrosińskiej oraz na wyznaczonych posterunkach przy moście jutrosińskim w kierunku dworca kolejowego oraz na moście w kierunku Pawłowa. Ponadto pełnił służbę na posterunku przy Gazowni Miejskiej. Zajmował się prowadzeniem ewidencji powstańców oraz rozpatrywaniem dokumentacji bieżącej komendy miasta. Brał udział w II bitwie rawickiej z 5 na 6 lutego 1919 roku. Ze służby zwolniono go 10 marca 1919 roku.

W okresie międzywojennym pełnił funkcję dyrektora Spółdzielczego Banku Pożyczkowego w Jutrosinie. Ponadto przez szereg lat był wiceburmistrzem Jutrosina oraz wchodził w skład zarządu jutrosińskiego „Rolnika”. Pracę w Spółdzielczym Banku Pożyczkowym kontynuował po wybuchu II wojny światowej do 14 kwietnia 1940 roku. Zwolniony z pracy w banku, wysiedlony i od 15 czerwca 1940 roku skierowany do pracy w niemieckiej firmie G.R. Lehmann w Jutrosinie w charakterze księgowego. Po II wojnie światowej reaktywował Spółdzielczy Bank Pożyczkowy w Jutrosinie oraz jutrosińskiego „Rolnika”. 15 września 1951 roku otrzymał pracę w Bytomiu na stanowisku kierownika inwentury w Miejskim Handlu Detalicznym. Później pracował w Przychodni Przeciwgruźliczej, Zjednoczonym Budownictwie Miejskim oraz Zespólnym Szpitalu Nr 2. 1 sierpnia 1958 roku przeszedł na emeryturę.

22 marca 1913 roku zawarł w Jutrosinie związek małżeński z Józefą Hasińską (1887-1944), z którą miał dzieci: Irenę (1915-1988), Stanisławę (1917-1994), Józefę (1919-1989) i Krystynę (1923-2011). 3 kwietnia 1947 roku zawarł związek małżeński po raz drugi z Joanną Kierey (ur. 1903).

Zmarł 7 stycznia 1976 roku w Bytomiu, gdzie spoczywa na cmentarzu komunalnym przy ulicy Piekarskiej.

Za pracę zawodową otrzymał wiele wyróżnień oraz dyplomów uznania. Odznaczony był m.in.: Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921 (1921), Wielkopolskim Krzyżem Powstańcym (1973) oraz Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1972).